

[Niels Westerby.]

En højst tvivlsom affære, således som det fremgik af debatten i formiddags.

Endelig fremhævede hr. Per Hækkerup kontrolloven, og den betyder et væsentligt fremskridt, må jeg sige; men det er et fremskridt, som sker med deltagelse af alle seks partier, og som vel under alle omstændigheder var sket.

Der er altså ikke tale om nogen vældig reformhøst; der er stort set tale om love, som er gennemført med et lille, snævert flertal bestående af socialdemokratiet og SF. Det gælder hele skattereformen, og det gælder i hele deres grundanslag også afskrivningsreglerne og afviklingen af kapitalbindingsordningen. Det er vitterlig således, at de to partier var enige om at gå til angreb på afskrivningsreglerne og kapitalbindingsordningen. At man så senere for en lille del — jeg siger udtrykkelig: en lille del — af afskrivningsreglerne har foretaget en afdæmpning af hensyn til det radikale venstre, er ikke noget, der kan ændre de væsentlige træk i billedet, og det kan heller ikke ændre de væsentlige træk i billedet, at man laver nogle små ændringer i renteforsikringsloven og loven om kapitalbinding. Jeg synes ikke, at hr. Per Hækkerup kan tale om, at der her er udtrykt nogen særlig samarbejdsvilje. Jeg må nærmest sige, at det er meget lidt, man fra radikal side har opnået på disse områder, og det burde føre partiet ind i alvorligere overvejelser om, hvorvidt det burde være gået med til denne del af lovgivningen, når man kun fik så få indrømmelser. Men i hvert fald er det ikke et område, hvor hr. Per Hækkerup kan prale af at have vist samarbejdsvilje.

Statsministeren har været inde på, om der var tale om bindinger til SF. Man har i debatten været inde på, om der har været bindinger mellem venstre og konservative eller bindinger imellem venstre, konservative og radikale. Jeg har i den forbindelse hæftet mig ved én ting, og det er — hvad der også er rigtigt — at der ikke har været tale om at pege på, at liberalt centrum har bindinger til nogen side. Det har overhovedet ikke været draget ind i debatten, og det er rigtigt og rimeligt; for vi føler ikke og vil ikke have bindinger til nogen gruppe.

Når statsministeren siger, at han vil for-

handle til alle sider, så håber jeg, det er rigtigt, og jeg håber, statsministeren vil slå ind på en ny kurs. Det har jo vitterlig været sådan, når man har talt med repræsentanter for enten venstre, konservative eller radikale og de har berettet om, hvad der er foregået i udvalgsarbejdet, at så siger de, at det er ganske umuligt at få nogen indrømmelser, der er ikke nogen forhandlingsmuligheder, regeringen har bundet sig til socialistisk folkeparti. Det kan jeg selvfølgelig ikke bekræfte — vi sidder ikke i udvalg — men jeg synes, at de udsagn, man hører om det, er samstemmende fra alle tre partiers side.

Men jeg kan da føje et træk til ind i billedet, og det er dette, at vi har siden valget og indtil dato ikke mærket nogen forhandlingsvilje fra regeringens side. Der har ikke fra regeringens side på noget tidspunkt været gjort forsøg på at gøre indrømmelser eller opnå kontakt for at få en ændring af den ensidige lovgivning og få et bredere grundlag for lovgivningsarbejdet, og de erfaringer, vi har gjort på det punkt, kan jo ikke andet end bekræfte, at der må være noget rigtigt i det, som bliver berettet fra udvalgene af de tre partier, som sidder i udvalg og har forhandlingsmuligheder. Jeg gentager, at vi har ikke mærket noget som helst siden valget og indtil dato til forhandlingsvilje eller til, at man fra regeringens side søger et bredere grundlag i forhold til os. Jeg er naturligvis parat til at lade fortiden ligge, det er jo altid fremtiden, det gælder, og jeg håber, at statsministeren vil formå, at regeringen vil formå at føre en mere midtsamlende politik i næste samling end den, vi har oplevet i den samling, som nu er ved at løbe til ende.

Per Hækkerup: Jeg kan på min gruppes vegne meddele, at vi ikke kan godkende den af SF foreslåede dagsorden, der ensidigt henvender sig til den ene part i den ulykkelige Vietnamkrig, og jeg skal derfor tillade mig at foreslå, at det høje ting i stedet for vedtager en dagsorden med følgende ordlyd:

„Idet folketinget udtrykker sin beklagelse af udvidelsen af krigen i Vietnam, der udgør en voksende risiko for verdensfreden, og opfordrer parterne til på linje med FNs generalsekretærs forslag at op-